

højtærede Justitsministers meget korte og lidet sigende Forelæggelsestale, som strider mod Folketingets enstemmige Opfattelse. „Lovforslaget“, sagde den højtærede Justitsminister, „taler for sig selv, og jeg skal ikke komme ind paa dets enkelte Paragraffer“. Og det gjorde han heller ikke. Lovforslagets § 1 lyder paa, at der skal nedsættes en Kommission „bestaaende af indtil 3 Medlemmer til at undersøge Den danske Landmandsbank, Hypotek- og Vekselsbanks Forhold, særlig Aarsagerne til Bankens nuværende økonomiske Vanskeligheder, samt saadanne i Forbindelse hermed staaende Forhold, hvis Undersøgelse Justitsministeren maatte henvise til Kommissionen“. Det er indlysende, at Cold-Sagen ikke alene ikke falder udenfor de ved Loven fastsatte Rammer for Kommissionsundersøgelsens Kompetence, men direkte falder ind under den. Bankens Forhold, Aarsagerne til dens — som det saa smukt hedder — nuværende økonomiske Vanskeligheder og de dermed i Forbindelse staaende Forhold omfatter selvsagt ogsaa Spørgsmaalet om, i hvilke Papirer Bankens ansvarlige Ledere har spekuleret, for hvor store Summer de har spekuleret, hvornaar de har spekuleret og med hvilke Personer, i hvilke Spekulationskonsortier de har spekuleret. Hr. Glückstadt var fra 17. Maj 1911 som Successor efter sin Fader Medlem af Det forenede Dampskibsselskabs Bestyrelse lige til December 1922. For Bedømmelsen af, hvilke Forretningsprincipper han har arbejdet efter, og hvilke Forhold han derved har bragt Banken i, er det ikke ligegyldigt, om han i Ny og Næ har spekuleret for nogle Smaasummer, alene eller maaske sammen med den Snedkermester, der var Direktør for Køge-Banken, eller om han har drevet systematisk Spekulation i stor Stil, bl. a. i vort største og mest ansete Dampskibsselskabs Aktier som Bestyrelsesmedlem og sammen med dets administrerende Første-Direktør. Hvis den højtærede Justitsminister ikke havde henvist denne Sag til Kommissionen, maatte Kommissionen, hvis den undersøger samvittighedsfuldt, som Loven byder, og som det var Forudsætningen, at den skulde undersøge, uvægerligt af sig selv være kommet til en saadan Undersøgelse af Glückstadts forretningsmæssige Forhold.

Spørgsmaalet om, hvorvidt Materialet angaaende disse Forhold kan offentliggøres ifølge Loven, skal jeg straks komme til; men jeg vil blot her bemærke, at dersom den højtærede Justitsminister mener, hvad han har antydet, at han har beordret Cold-

Undersøgelsen i *Strid* med den Kompetence, Loven giver Kommissionen, saaledes at Sagen ligger udenfor Lovens Rammer, saa kan han, naar han har handlet udenfor Loven, selvfølgelig ogsaa offentliggøre eller i hvert Fald gøre Finansudvalget bekendt med det Materiale, der er Frugten af Undersøgelsen udenfor Loven; det er den mest elementære Logik. Med de ved anden og tredje Behandling vedtagne Ændringsforslag til Titelen og til § 1 gives der imidlertid en nærmere Præcisering af, hvad der tilsigtes inddraget under Undersøgelsen. Det ærede Medlem Hr. Pürschel sagde ved anden Behandling som Ordfører for Udvalget, at der i dette var Enighed om alle Ændringsforslag, og at de her nævnte første to tilsigter at tydeliggøre, at det er Hensigten under Undersøgelsen at inddrage „ikke blot Bankens indre Forhold, men ogsaa Forhold udadtil, om jeg“ (Ordføreren) „saa maa sige illegitime Forbindelser, som kan have Interesse ved Vurderingen af de Forhold, der har ført Banken til det Punkt, hvortil den er naaet“. Det er klart, at Hr. Glückstadts Spekulation i Fællesskab med Hr. Cold i deres eget Selskabs Aktier er [et] Forhold udadtil, en illegitim Forbindelse, som kan have Interesse ved Vurderingen af de Forhold, der har ført Banken til det Punkt, hvortil den er naaet. Det ærede Medlem Hr. Pürschels Redegørelse for disse Forslag blev ikke mod sagt fra nogen Side, heller ikke fra den højtærede Justitsministers Side; der var overhovedet ikke andre end Udvalgets Ordfører, det ærede Medlem Hr. Pürschel, som omtalte Kommissionsloven ved anden Behandling, og ved tredje Behandling blev Loven vedtaget enstemmigt uden Diskussion.

Kommissionens Opgave er tydelig nok angivet i Loven. Den falder i to Dele, en rent teknisk, bankmæssig Undersøgelse af Bankens økonomiske Forhold og Aarsagerne til dens Sammenbrud og en juridisk, retslig Undersøgelse af Straf- og Erstatningsansvaret. Begge Opgaver kunde saare vel være løst uden denne særlige Kommissionslov. Den første Opgave paahviler nemlig Bankspektøren i Henhold til Banklovens § 18 og den dermed sammenhørende Instruks for Bankspektøren af 29. Juni 1921, og den anden Opgave paahviler Undersøgelsesretten, enten en sædvanlig Domstol eller en af Justitsministeren administrativt nedsat særlig Kommission. § 18 i Bankloven lyder — med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg citere den — saaledes: „Bank-